

Αριθμός απόφασης : 83 /2023

Αριθμός κατάθεσης ανακοπής : Μ.Ε.ιδ.

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ
ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Βασίλειο Μπιχάκη, Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίσθηκε από τον Διευθύνοντα το Πρωτοδικείο Ξάνθης Πρόεδρο Πρωτοδικών, και από τη Γραμματέα Δήμητρα Ψαρά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 17-11-2021, για να δικάσει τη με αριθμό κατάθεσης Μ.Ε.ιδ. ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και επιταγής προς πληρωμή, μεταξύ :

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ :

που παραστάθηκε μετά του πληρεξούσιου δικηγόρου της, Αθανασίου Παπαναστασίου (ΑΜ ΔΣΘ 9198), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ : Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία "ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.", που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αιόλου αρ. 86), με ΑΦΜ 094014201, και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της, Μαρίας Αμουτζίδου (ΑΜ ΔΣΞ 178), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

Η ανακόπτουσα ζητεί να γίνει δεκτή η με αριθμό κατάθεσης Μ.Ε.ιδ. 190/24-8-2021 ανακοπή, η συζήτηση της οποίας ορίσθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Με την υπό κρίση ανακοπή η ανακόπτουσα ζητεί, για τους ειδικότερα εκτιθέμενους σε αυτήν λόγους, να ακυρωθούν η με αριθμό 436/2021 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης και η από 20-7-2021 επιταγή προς πληρωμή, η οποία έχει συνταχθεί κάτω από αντίγραφο εξ απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής και με την οποία επιτάχθηκε να καταβάλει στην καθ' ης το αναφερόμενο στη διαταγή πληρωμής ποσό,

πλέον τόκων και εξόδων, καθώς και να καταδικασθεί η καθ' ης στη δικαστική της δαπάνη. Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η ανακοπή, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτά σωρεύονται η κατ' άρθρο 632 παρ. 1 ΚΠολΔ ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής και η κατ' άρθρο 933 παρ. 1 ΚΠολΔ ανακοπή κατά επιταγής προς πληρωμή, ως προδικασία της διαδικασίας της αναγκαστικής εκτέλεσης, παραδεκτά εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 632 παρ. 1 εδ. α' και 933 παρ. 1 εδ. α' και 3 ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 εδ. β', 937 παρ. 3 και 614 επ. ΚΠολΔ) έχει δε ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα τόσο σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 632 παρ. 2 εδ. α' ΚΠολΔ, ήτοι εντός προθεσμίας δεκαπέντε (15) εργάσιμων ημερών από την επίδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, όσο και σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 934 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ, ήτοι προ της έναρξης της προθεσμίας των σαράντα πέντε (45) ημερών από την ημέρα της κατάσχεσης, δοθέντος ότι δεν προκύπτει ότι ακολούθησε άλλη πράξη εκτέλεσης μετά την επίδοση της προσβαλλόμενης επιταγής προς εκτέλεση, δεδομένου ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, με την κάτωθι της επιταγή για πληρωμή, επιδόθηκε στην ανακόπτουσα στις 27-7-2021 (βλ. με αρ. 4524ΣΤ/27-7-2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Πρωτοδικείου Ξάνθης Βασιλείου Βερβερίδη), και το δικόγραφο αυτής επιδόθηκε στην καθ' ης η ανακοπή στις 30-8-2021 (βλ. με αρ. 4156Γ/30-8-2021 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή Πρωτοδικείου Αθηνών Σωκράτη Παπουλίδη). Πρέπει, επομένως, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων της.

1. Από το άρθρο 924 του ΚΠολΔ προκύπτει ότι η επιταγή, με την οποία αρχίζει η αναγκαστική εκτέλεση, πρέπει να περιέχει σύντομη μνεία του ποσού που οφείλεται χωρίς να είναι ανάγκη να εκτίθεται το ιστορικό κάθε κονδυλίου. Ειδικότερα, αρκεί να προκύπτει από την επιταγή η αιτία της απαίτησης, η οποία κατ' αρχήν θα προκύπτει από το αντίγραφο του τίτλου, κάτω από το οποίο γράφεται η επιταγή, καθώς και η οφειλή κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Εφόσον έχει γίνει ο διαχωρισμός αυτός, η επιταγή παρουσιάζει πληρότητα και απόκειται στον οφειλέτη να ισχυρισθεί και να αποδείξει την απόσβεση της απαίτησης ή την ανακρίβεια των κονδυλίων ή τον εσφαλμένο υπολογισμό ή το παράνομο των τόκων. Επίσης, ούτε ο τρόπος υπολογισμού των οφειλομένων τόκων, αλλά ούτε και το ποσό αυτών χρειάζεται να

αναφέρεται στην επιταγή, αφού το μεν ποσοστό του τόκου ορίζεται από τον νόμο, το δε ποσό των τόκων που θα καταβληθεί, μπορεί να βρεθεί με απλό μαθηματικό υπολογισμό βάσει του ποσοστού αυτού και του χρονικού διαστήματος που θα έχει παρέλθει μέχρι της ημερομηνίας εξόφλησης της επιταγής. Αν η επιταγή δεν περιέχει τα ως άνω στοιχεία, επέρχεται ακυρότητα που κηρύσσεται από το δικαστήριο, εφόσον κατά την κρίση του προκαλείται από την αοριστία της επιταγής στον οφειλέτη δικονομική βλάβη που δεν μπορεί να επανορθωθεί με άλλο τρόπο παρά με την κήρυξη της ακυρότητας (βλ. ΑΠ 474/1999, ΕλλΔ/νη 41.80, ΑΠ 194/1995, ΕλλΔ/νη 37.101, ΑΠ 72/1995, ΕλλΔ/νη 1995/101, ΑΠ 1303/1988, ΕΕΝ 1989/660, ΕφΑθ 2838/2002, ΕλλΔ/νη 43.1460, ΕφΑθ 3009/2001, ΕλλΔ/νη 42.1372, ΕφΑθ 2535/1998, ΕλλΔ/νη 40.384).

Με τον πρώτο λόγο της ανακοπής, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η ανακοπτόμενη επιταγή προς πληρωμή είναι άκυρη καθόσον περιγράφει την απαίτηση κατά τρόπο αόριστο που δημιουργεί αμφιβολίες για τον ορθό υπολογισμό της και ειδικότερα, δεν προσδιορίζεται το ποσό των τόκων, το επιτόκιο, καθώς και ο τρόπος υπολογισμού των τόκων. Από την επισκόπηση όμως της προσβαλλόμενης επιταγής προς εκτέλεση, προκύπτει ότι σε αυτή περιέχονται όλα τα στοιχεία που αναφέρθηκαν στη νομική σκέψη που προηγείται, ήτοι σύντομη αναφορά του οφειλόμενου ποσού και των εξόδων. Κατά το σκέλος που αφορά το κονδύλιο των τόκων θέτει το σημείο έναρξης υπολογισμού των τόκων, ήτοι την επίδοση της (27/7/2021) που είναι γνωστή στην ανακόπτουσα, χωρίς να περιλαμβάνει ποσό τόκων στην επιταγή προς πληρωμή, ώστε να προκληθεί οιαδήποτε σύγχυση στην τελευταία. Η μη παράθεση του ποσού των τόκων, καθώς και του επιτοκίου, δεν καθιστά την επιταγή αόριστη, καθώς ο υπολογισμός των τόκων υπερημερίας, θέτοντας το σημείο έναρξης του υπολογισμού τους, γίνεται βάσει του κεφαλαίου και του συμφωνηθέντος συμβατικού επιτοκίου, σύμφωνα και με τα προεκτεθέντα στην ως άνω μείζονα σκέψη, απομένει δε η διενέργεια μαθηματικού υπολογισμού για την εξεύρεση του ποσού των τόκων υπερημερίας για το χρονικό διάστημα από την επομένη της καταγγελίας της συμβάσεως μέχρι την εξόφληση της επιταγής. Επομένως, ο σχετικός λόγος της ανακοπής τυγχάνει απορριπτέος ως νόμω αβάσιμος.

2.α. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 216 παρ. 1, 217,

583, 585, 632 παρ. 1 και 633 παρ.1 του ΚΠολΔ, προκύπτει ότι οι λόγοι της ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής, πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να είναι δυνατόν ο μὲν καθ' ου η ανακοπή να αμυνθεί κατ' αυτής, το δε δικαστήριο να κρίνει για τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά τους, διαφορετικά απορρίπτονται και αυτεπαγγέλτως ως απαράδεκτοι, λόγω αοριστίας. Για το λόγο αυτό, το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να περιέχει, εκτός από απαιτούμενα κατά νόμο (άρθρα 118 και 119 ΚΠολΔ) για κάθε δικόγραφο στοιχεία, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο τους λόγους της, με τους οποίους οριοθετείται η δίκη της ανακοπής, να περιέχει δηλαδή με σαφήνεια τις αντιρρήσεις και ενστάσεις του ανακόπτοντος κατά της συνδρομής των νομίμων προϋποθέσεων για την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής. Ειδικότερα, αν πρόκειται για απαίτηση από κατάλοιπο δανειακής σύμβασης, για να είναι ορισμένοι οι λόγοι της ανακοπής που αφορούν στην απαίτηση, πρέπει να περιέχουν ισχυρισμούς, οι οποίοι αναφέρονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια του λογαριασμού και δεν αρκεί μόνη η γενική αμφισβήτηση της ορθότητας του λογαριασμού και, γενικότερα, του ορθού υπολογισμού της απαίτησης (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 1071/2017, δημ. Νόμος).

β. περαιτέρω σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 626 ΚΠολΔ το δικόγραφο της αιτήσεως για έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να περιέχει: α) όσα ορίζουν τα άρθρα 118 και 117 και το άρθρο 119 παρ.1 του κώδικα αυτού, β) αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής και γ) την απαίτηση και το ακριβές ποσό των χρημάτων ή των χρεογράφων, με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους των οποίων ζητείται η καταβολή, κατά δε την παρ.3 του ίδιου άρθρου στην αίτηση του δικαιούχου για την έκδοση διαταγής πληρωμής πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Από τις διατάξεις αυτές, που δεν περιλαμβάνουν παραπομπή στο άρθρο 216 παρ.1 περ. α' ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 623 του ίδιου κώδικα, προκύπτει ότι στο δικόγραφο της αιτήσεως για την έκδοση διαταγής πληρωμής, για τον προσδιορισμό της χρηματικής απαιτήσεως, για την οποία ζητείται η έκδοσή της, ούτως ώστε να πληρούται ο αντίστοιχος νόμιμος όρος, δεν απαιτείται να παρατίθεται το σύνολο των γενεσιουργών της απαιτήσεως περιστατικών, αλλά αρκεί η παράθεση πραγματικών περιστατικών που να εξατομικεύουν την απαίτηση από άποψη αντικειμένου, είδους και τρόπου γενέσεώς της και που να δικαιολογούν

συμπέρασμα αντίστοιχης συγκεκριμένης οφειλής εκείνου κατά του οποίου απευθύνεται η αίτηση έναντι του αιτούντος (ολΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007. 975, ΕφΘεσ. 110/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008. 740, ΜΠρΑλεξ. 159/2012, Νόμος). Από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις προκύπτει ότι στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, με την οποία ζητείται το κατάλοιπο λογαριασμού, μεταξύ της αιτούσας- πιστώτριας τράπεζας και του καθ' ου η αίτηση- πιστούχου αρκεί να αναφέρεται ότι μεταξύ των διαδίκων συμφωνήθηκε ότι το ποσό αυτό θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας, ότι ο λογαριασμός αυτός έκλεισε με ορισμένο κατάλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών της βιβλίων και ότι το απόσπασμα αυτό, στο οποίο εμφανίζεται όλη η κίνηση του λογαριασμού από την υπογραφή της συμβάσεως μέχρι το κλείσιμο του λογαριασμού (και το οποίο αποτελεί έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 623 ΚΠολΔ) επισυνάπτεται στην αίτηση, οπότε και δεν είναι απαραίτητο να αναφέρονται σ' αυτήν και τα επί μέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο κατά τη συμφωνία των διαδίκων αποδεικνύεται η απαίτηση της αιτούσας τράπεζας (ΑΠ 330/2012 Αρμ. 2012.1431, ΑΠ 1512/2006 και ΑΠ 192/2005 ΕλλΔνη 47. 1650 και 458, ΑΠ 1432/1998 ΕλλΔνη 40. 91, ΑΠ 1215/1995 και ΑΠ 1106/1994 ΕλλΔνη 38. 1973 και 1075, ΑΠ 845/1992 ΕλλΔνη 35. 354, ΕφΑθ. 1646/2006 ΕλλΔνη 48.627, ΕφΑθ. 5820/1996 ΔΕΕ 1997. 375).

Με τον δεύτερο λόγο της ανακοπής η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι, η απαίτηση που επιδικάσθηκε με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, είναι μη βέβαιη και μη εκκαθαρισμένη και δεν προκύπτει από τα προσκομιζόμενα έγγραφα το ληξιπρόθεσμο των δόσεων, τις οποίες αφορά. Ενόψει των αμέσως ανωτέρω εκτεθέντων ο λόγος αυτός τυγχάνει απορριπτέος ως αόριστος, εφόσον δεν εξειδικεύεται ποια κεφάλαια και κονδύλια του προσβαλλόμενου τίτλου τυγχάνουν μη βέβαια και ανεκκαθάριστα, δοθέντος ότι στην επίδικη δανειακή σύμβαση υπάρχει αποδεικτική συμφωνία των διαδίκων για το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών της βιβλίων με το οποίο αποδεικνύεται η απαίτηση της καθ' ης.

3. Ειδικότερα, η συμφωνία μεταξύ της πιστοδότριας τράπεζας και του πιστούχου οφειλέτη, κατά την οποία το απόσπασμα του τηρούμενου από την

τράπεζα λογαριασμού θα αποτελεί πλήρη απόδειξη της αξίωσης της τράπεζας, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να διατάξει αποδείξεις σε βάρος της, είναι έγκυρη ως δικονομική σύμβαση και δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη (ΑΠ 1022/2003, ΕΛΛΔ/νη 45.90, ΑΠ 925/2002, ΕΛΛΔ/νη 38.1794), εναπόκειται δε στον πιστούχο οφειλέτη να αμφισβητήσει το ύψος των επιμέρους κονδυλίων πιστοχρέωσης, που περιέχονται στα αποσπάσματα, αλλά φέρει ο ίδιος το βάρος της απόδειξης των σχετικών ισχυρισμών, οι οποίοι πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να μπορεί η πιστοδότρια τράπεζα να αμυνθεί και το δικαστήριο να τάξει το οικείο θέμα απόδειξης (ΕφΑθ 3791/2008, ΕφΑΔ 2009/216). Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου. Ως εκ τούτου, αναφορικά με την αποδεικτική δύναμη των εν λόγω αποσπασμάτων, στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής, με την οποία ζητείται το κατάλοιπο δανειακής σύμβασης ή σύμβασης αλληλόχρεου λογαριασμού, μεταξύ της αιτούσας πιστώτριας τράπεζας και του καθ' ου η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται : α) ότι μεταξύ των διαδίκων συμφωνήθηκε πως, το ποσό αυτό, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας, β) ότι ο λογαριασμός που τηρήθηκε σε εξυπηρέτηση της σύμβασης, έκλεισε με ορισμένο κατάλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών της βιβλίων και γ) ότι το απόσπασμα αυτό, στο οποίο εμφανίζεται όλη η κίνηση του λογαριασμού, από την υπογραφή της σύμβασης μέχρι και το κλείσιμο αυτού (και το οποίο αποτελεί έγγραφο, κατά την έννοια του άρθρου 623 ΚΠολΔ), επισυνάπτεται στην αίτηση, οπότε και δεν είναι απαραίτητο να αναφέρονται σ' αυτήν και τα επί μέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της αιτούσας τράπεζας (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 368/2019, ΑΠ 1071/2017, ΑΠ 872/2017, δημ. Νόμος). Περαιτέρω, το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το δε αντίγραφο αυτού, έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια τούτου βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρο 449 § 1 του ΚΠολΔ, 52 του ν.δ. 3026/1954 - ήδη 36 2β του ν. 4194/2013 - και 14 του

ν. 1599/1986) και δεν μπορεί να προσδώσει την αποδεικτική αυτή δύναμη η βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου, από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας. Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικώς τηρουμένων εμπορικών βιβλίων, η εκτύπωση του αποσπάσματος των βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή, με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτύπωσης από τον υπάλληλο της τράπεζας που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του εξαχθέντος από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή αποσπάσματος των βιβλίων της. Επομένως, στην περίπτωση αυτή, δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται περί αντιγράφου, αλλά πρωτοτύπου (ΑΠ 999/2019, ΑΠ 621/2018, ΕφΠειρ 399/2020, ΕφΔυτΜακ 25/2019, δημ. Νόμος).

Με τον τρίτο λόγο της ανακοπής η ανακόπτουσα προσβάλλει την επίδικη διαταγή πληρωμής εκθέτοντας ότι α) τα έγγραφα, ήτοι αποσπάσματα εμπορικών βιβλίων της καθ' ης, με βάση την αποδεικτική ισχύ των οποίων εκδόθηκε η προσβαλλόμενη δεν αφορούν τον οικείο λογαριασμό του δανείου της, αλλά και τον λογαριασμό παρακολούθησης των σχετικών δανείων υπό εγγύηση Δημοσίου, β) ότι εξεδόθη με βάση έγγραφα απόδειξης της απαίτησης (τα αποσπάσματα από τα ηλεκτρονικά τηρούμενα βιβλία της καθ' ης) που δεν είναι δυνατό να συνιστούν πλήρη απόδειξη, αφού δεν βεβαιώνονται αυτά ως επίσημα, και γ) ότι ο όρος της συμφωνίας για την αποδεικτική ισχύ των αποσπασμάτων αυτών τυγχάνει καταχρηστικός. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι μη νόμιμος και συνεπώς απορριπτέος, διότι, κατά τις ως άνω σκέψεις, ως προς το β' και γ' σκέλος της, καθώς αφενός το απόσπασμα αντλεί την αποδεικτική του δύναμη από τον όρο υπ' αρ.10 της σύμβασης, χωρίς ν' απαιτείται θεώρηση των άνω αποσπασμάτων από δημόσια αρχή ή δικηγόρο, όταν αποτελούν προϊόν πρωτότυπης εξαγωγής από ηλεκτρονικό υπολογιστή, και αφετέρου η σχετική συμφωνία πλήρους απόδειξης της απαίτησης της δανείστριας τράπεζας από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων της είναι δικονομικά έγκυρη και δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη, ο σχετικός δε όρος στην ένδικη τραπεζική σύμβαση περί αναγόρευσης του αποσπάσματος των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας σε αποδεικτικό μέσο δεν συγκαταλέγεται στις αυτοδίκαια καταχρηστικές ρήτρες του άρθρου 2 παρ. 7 του ν. 2251/1994

ούτε αντιβαίνει στη διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, δεδομένου ότι δεν αντιστρέφεται το βάρος απόδειξης, αφού η απόδειξη της οφειλής συντελείται από την τράπεζα, η οποία εκπληρώνει το σχετικό δικονομικό βάρος (πρβλ. άρθρο 338 παρ. 1 ΚΠολΔ) με τη χρήση και προσκόμιση ως αποδεικτικού μέσου του αποσπάσματος από τα εμπορικά βιβλία της, κατά δε το πρώτο σκέλος της ερευνητέα κατ' ουσία. Από τα έγγραφα που προσκομίζουν οι διάδικοι προκύπτει ότι ο λογαριασμός παρακολούθησης των εγγυημένων δανείων στον οποίο μεταφέρονται με την περιγραφή «ΒΕΒΑΙΩΣΗ ΔΟΥ» καθυστερούμενες δόσεις, που δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου απόσβεση αυτών, συνιστά επίσης απόσπασμα εμπορικών βιβλίων της καθ' ης και τυγχάνει συνδεδεμένος με τον οικείο λογαριασμό του δανείου, όπως προκύπτει από την επίδικη σύμβαση (όρος 9), ενώ στο οικείο απόσπασμα αυτού αναγράφεται ο αριθμός της επίδικης σύμβασης δανείου, ούτως ώστε να μην στερείται η ανακόπτουσα την δυνατότητα αμφισβήτησης του ύψους των επιμέρους κονδυλίων πιστοχρέωσης, που περιέχονται στα αποσπάσματα και τα οποία ούτως η άλλως προκύπτουν και από το απόσπασμα του οικείου λογαριασμού δανείου. Συνεπώς ο λόγος αυτός τυγχάνει απορριπτέος κατ' ουσία.

4. Επί διαταγής πληρωμής με την οποία ειδικότερα διατάσσεται ο οφειλέτης να πληρώσει ορισμένο χρηματικό ποσό, αρκεί για την πληρότητά της ως προς την αιτία της πληρωμής να αναφέρεται σε αυτήν ότι το ποσό του οποίου διατάσσεται η πληρωμή αποτελεί το εις βάρος του οφειλέτη ισόποσο χρεωστικό υπόλοιπο του λογαριασμού που τηρήθηκε, χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται σε αυτή και η κίνηση των πιστοχρεωτικών κονδυλίων του λογαριασμού αυτού, από την αντιπαραβολή των οποίων προέκυψε το επιδικαζόμενο χρεωστικό υπόλοιπο.

Με τον τέταρτο λόγο της ανακοπής προσβάλλεται η ως άνω επιταγή πληρωμής επειδή σε αυτήν δεν προσδιορίζεται ως βέβαιο και εκκαθαρισμένο ειδικότερα το ποσό των τόκων κεφαλαίων (μηδενικού ποσού) και υπερημερίας (εκ ποσού 447,47€), ποσά που προκύπτουν από το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού, συνεπώς και ο λόγος αυτός ενόψει των ανωτέρω τυγχάνει νόμω αβάσιμος.

5. Με τον πέμπτο λόγο της ανακοπής η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι η ανακοπτόμενη επιταγή προς εκτέλεση τυγχάνει άκυρη διότι δεν εξειδικεύει το

επιτασσόμενο προς πληρωμή κονδύλιο της δικαστικής δαπάνης. Ο λόγος αυτός τυγχάνει ομοίως απορριπτέος ως νομικά αβάσιμος, ενόψει των εκτεθέντων στην ανωτέρω υπό 1 σκέψη της παρούσης για το απαιτούμενο κατά 924 ΚΠολΔ περιεχόμενο της επιταγής προς εκτέλεση, δοθέντος ότι τα ποσά αυτά ευχερώς υπολογίζονται δυνάμει των διατάξεων του ν. 4194/2013 (ΚΔικηγ).

6. Σύμφωνα με το άρθρο 1 του Ν. 2322/1995 «Παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου για τη χορήγηση δανείων και πιστώσεων και άλλες διατάξεις» επιτρέπεται στον Υπουργό Οικονομικών να παρέχει με απόφασή του την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου σε ημεδαπές τράπεζες για την κάλυψη δανείων και πιστώσεων που αυτές χορηγούν μεταξύ άλλων και προς ομάδες φυσικών προσώπων ή βιώσιμων ιδιωτικών επιχειρήσεων και επαγγελματιών για την προώθηση της οικονομικής ανάπτυξης περιοχών στις οποίες το βιοτικό επίπεδο είναι ασυνήθως χαμηλό ή στις οποίες επικρατεί σοβαρή υποαπασχόληση καθώς και για την προώθηση της ανάπτυξης ορισμένων κλάδων και δραστηριοτήτων (παρ. 1 περ. α' υποπερ. Ββ') καθώς και προς ιδιώτες, επαγγελματίες, επιχειρήσεις κτλ. που έχουν πληγεί από θεομηνίες ή άλλα έκτακτα γεγονότα ή σοβαρές οικονομικές διαταραχές προς αποκατάσταση των ζημιών τους και τη συνέχιση της δραστηριότητάς τους (παρ. 1 περ. α' υποπερ. Γγ'). Περαιτέρω, οι διατάξεις του άρθρου 11 του ίδιου ως άνω Νόμου ορίζουν τα εξής: «1. Το Ελληνικό Δημόσιο ως εγγυητής προβαίνει σε εξόφληση των υποχρεώσεων του που απορρέουν από την κατάπτωση των εγγυήσεων που έχει παράσχει μετά από προηγούμενη βεβαίωση ως εσόδων του των σχετικών ποσών στις αρμόδιες δημόσιες Οικονομικές Υπηρεσίες (Δ.Ο.Υ.) και με βάση τα δικαιολογητικά που καθιστούν δυνατή τη βεβαίωση και την πλήρη υποκατάστασή του στα δικαιώματα του πιστωτικού ιδρύματος ή άλλου φορέα που χορήγησε το δάνειο, την εγγυητική επιστολή ή την πίστωση γενικά τόσο κατά των πρωτοφειλετών όσο και κατά των εγγυητών και λοιπών συνυποχρέων. Από την ανωτέρω διάταξη προκύπτει ότι στην περίπτωση που οι πρωτοφειλέτες των δανείων και των πιστώσεων δεν καταβάλουν εμπρόθεσμα τις υποχρεώσεις τους στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και τηρηθούν οι εκ του νόμου προβλεπόμενες διαδικασίες (βεβαίωση σε Δ.Ο.Υ.), οι εγγυήσεις που έχει παραχωρήσει το κράτος καταπίπτουν, με αποτέλεσμα το τελευταίο να είναι υποχρεωμένο να

καταβάλλει τα οφειλόμενα από την εγγύηση ποσά ως πρωτοφειλέτης, χωρίς να έχει το δικαίωμα να προβάλει κατά των δανειστών την ένσταση της δίζησης του άρθρου 855 του ΑΚ. Επίσης, κατάπτωση της εγγύησης του Δημοσίου επέρχεται, εν προκειμένω, όταν καθίστανται ληξιπρόθεσμες και απαιτητές οι ρυθμιζόμενες οφειλές βάσει των τιθέμενων όρων της σχετικής υπουργικής απόφασης δυνάμει της οποίας παρασχέθηκε η εγγύηση (ΠΠρΑθ 2434/2018 ΝΟΜΟΣ). Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι διατάξεις του Αστικού Κώδικα που διέπουν την εγγύηση (ΑΚ 847 επ.) εφαρμόζονται συμπληρωματικά, εφόσον αυτό δεν αποκλείεται από τις ειδικές ρυθμίσεις του Ν. 2322/1995 και των συναφών υπουργικών αποφάσεων (ΑΠ 1000/2006, ΠΠρΑθ 1161/2016 ΝΟΜΟΣ). Έτσι, για να επέλθει κατάπτωση εγγύησης του Δημοσίου, πρέπει να συντρέχουν οι αναφερόμενες στις σχετικές υπουργικές αποφάσεις προϋποθέσεις και να τηρηθούν οι προβλεπόμενες διαδικασίες. Η διάταξη του άρθρου 5 του ίδιου ως άνω Νόμου ορίζει τα εξής: 5. Τα αναγκαία δικαιολογητικά που καθιστούν δυνατή τη βεβαίωση και την πλήρη υποκατάσταση του Δημοσίου στα δικαιώματα των τραπεζών, ο χρόνος και ο τρόπος βεβαίωσης, οι περιπτώσεις έκπτωσης από την αρμόδια Δ/ση του Υπουργείου Οικονομικών, βεβαιωμένων ήδη οφειλών και κάθε άλλο σχετικό θέμα καθορίζονται με αποφάσεις του Υπουργού Οικονομικών». Κατ' εξουσιοδότηση, μάλιστα, της προεκτεθείσας διατάξεως της παραγράφου 5 του ίδιου ως άνω άρθρου εκδόθηκε η με αριθμό 2/478/0025/04.01.2006 Υ.Α. με την οποία καθορίστηκε η σχετική διαδικασία. Ειδικότερα, σύμφωνα με την εν λόγω Υ.Α., τα πιστωτικά ιδρύματα είναι υποχρεωμένα να αποστείλουν πλήρη φάκελο μαζί με τα προβλεπόμενα από την παρ. Β της ίδιας Υ.Α. δικαιολογητικά στην 25η Διεύθυνση του Υπουργείου Οικονομίας & Οικονομικών, η οποία, αφού διενεργήσει το σχετικό έλεγχο, μεριμνά, προκειμένου να βεβαιωθεί από αρμόδια Δ.Ο.Υ. ως δημόσιο έσοδο το ποσό αυτό για το οποίο έχει εγγυηθεί το Ελληνικό Δημόσιο σε βάρος των υποχρέων φυσικών ή νομικών προσώπων, μόνο δε μετά την εν λόγω βεβαίωση δύναται να διενεργηθεί η πληρωμή της εγγυημένης οφειλής προς το πιστωτικό ίδρυμα. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των παρ. 3 και 4 του άρθρου 65 του Ν. 2362/1995 (όπως αυτές ισχύουν σήμερα ως παρ. 3 και 4 του άρθρου 126 του Ν. 4270/2014), προβλέπονται τα ακόλουθα: «3. Το Ελληνικό Δημόσιο ως εγγυητής προβαίνει σε εξόφληση των υποχρεώσεών του που απορρέουν από

την κατάπτωση της εγγύησής του μετά από προηγούμενη βεβαίωση ως εσόδων του των σχετικών ποσών στην αρμόδια Δημόσια Οικονομική Υπηρεσία (Δ.Ο.Υ.) και με βάση τα δικαιολογητικά που καθιστούν δυνατή τη βεβαίωση και την πλήρη υποκατάστασή του στα δικαιώματα του δανειστή ή πιστωτή τόσο κατά του πρωτοφειλέτη όσο και κατά των εγγυητών και λοιπών συνυποχρέων. Τέλος από τις διατάξεις των παραγράφων 1, 2, 3 του άρθρου 11 του ν. 2322/1995 προκύπτει ότι προκειμένου το Ελληνικό Δημόσιο να εξοφλήσει τις υποχρεώσεις του που απορρέουν από την κατάπτωση της εγγύησης που έχει το ίδιο παράσχει, θα πρέπει προηγουμένως να μεριμνήσει για την βεβαίωση των σχετικών ποσών στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. ως εσόδων του, με βάση όλα τα δικαιολογητικά που καθιστούν δυνατή τη βεβαίωση και την πλήρη υποκατάσταση αυτού στα δικαιώματα του πιστωτικού ιδρύματος ή άλλου φορέα που χορήγησε το δάνειο, την εγγυητική επιστολή ή την πίστωση γενικά, τόσο κατά των πρωτοφειλετών, όσο και κατά των εγγυητών και λοιπών συνυποχρέων. Η ανωτέρω βεβαίωση διενεργείται σε δύο φάσεις, τη βεβαίωση εν ευρεία έννοια αφενός, που γίνεται από την αρμόδια προς τούτο αρχή του Δημοσίου και την ταμειακή βεβαίωση (βεβαίωση εν στενή έννοια) αφετέρου σύμφωνα με την οποία ο νόμιμος τίτλος είσπραξης εμφανίζεται ως δημόσιο έσοδο στα προς τούτο τηρούμενα βιβλία και καθίσταται έτσι εκτελεστός. Σύμφωνα δε με τα ανωτέρω, το Δημόσιο από της ταμειακής βεβαιώσεως υποκαθίσταται σε όλα τα δικαιώματα που είχε ο αρχικός δανειστής τόσο κατά του πρωτοφειλέτη, όσο και κατά των εγγυητών και λοιπών συνυποχρέων (ΠΠρΑθ 1489/2011 δημοσιευμένη στη Νόμος, Γνμ ΝΣΚ Β` Τμήματος 260/2005, βλ. και Διοικ. Εκτέλεση υπό Βασ. Παπαχρήστου, Εκδόσεις Αφοί Σάκκουλα, κεφ IV επ- ΜΠρΑλεξ 158/2022 ΝΟΜΟΣ).

Με τον έκτο λόγο της ανακοπής η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι είναι άκυρη η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, διότι εκδόθηκε κατόπιν αίτησης της καθ' ης, η οποία όμως στερείτο ενεργητικής προς τούτο νομιμοποίησης, καθόσον, όπως προκύπτει από τα προσκομιζόμενα από την ίδια έγγραφα για την έκδοσή της και ειδικότερα από το απόσπασμα αναλυτικής κίνησης λογαριασμού, κατέπεσαν όλες οι χορηγηθείσες εγγυήσεις για τις ληξιπρόθεσμες δόσεις, με αποτέλεσμα το Ελληνικό Δημόσιο να νομιμοποιείται πλέον για την είσπραξη των οφειλομένων ποσών. Ο ισχυρισμός όμως αυτός, με το άνω περιεχόμενο προβαλλόμενος, είναι κατ' αρχήν αόριστος και ως εκ

τούτου απορριπτέος ως απαράδεκτος, διότι για το ορισμένο αυτού πρέπει να αναφέρονται τα προς εξατομίκευση της οφειλής του Δημοσίου αναγκαία στοιχεία και η συνδρομή των νομίμων προϋποθέσεων καταβολής της εγγύησης (ΕφΑθ 1666/2021, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Πρέπει, δηλαδή, να εκτίθενται στο δικόγραφο η σύναψη και οι όροι της δανειακής σύμβασης, ο χρόνος χορήγησης του δανείου και έναρξης της υπερημερίας των δανειοληπτών (η συνδρομή των προϋποθέσεων κατάπτωσης της εγγύησης του Δημοσίου), η τήρηση της διαδικασίας που προβλέπεται για τη λειτουργία της εγγυητικής ευθύνης του Δημοσίου από την οικεία υπουργική απόφαση καθώς και το ποσό της οφειλής του πρωτοφειλέτη (ΕφΑθ 1666/2021, ΕφΛαρ 747/2003, ΕφΑθ 300/2001, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), το οποίο μάλιστα πρέπει να προσδιορίζεται, εάν συμπίπτει και σε ποια έκταση με το εγγυημένο από το Δημόσιο ποσό (για κεφάλαιο και τόκους) σύμφωνα με τους όρους της οικείας υπουργικής απόφασης (ΕφΑθ 1666/2021, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Επιπρόσθετα, από την επισκόπηση του συνόλου των προσκομιζομένων εγγράφων προκύπτει ότι για τη λογιστική εξυπηρέτηση της επίδικης σύμβασης δανείου τηρήθηκε ο επίδικος λογαριασμός από την ημέρα εκταμίευσης του δανείου, κατά την οποία ημερομηνία διενεργήθηκε η μεταφορά των ληξιπρόθεσμων κονδυλίων από τον ανωτέρω λογαριασμό στο λογαριασμό οφειλές δανείων εγγυημένων από το Ελληνικό Δημόσιο, προκειμένου να ακολουθήσει η υποβολή αιτήματος της καθ' ης τράπεζας για βεβαίωση και πληρωμή των εγγυημένων ποσών από το Ελληνικό Δημόσιο, χωρίς όμως αυτό να έχει προβεί σε ταμειακή βεβαίωση ως δημοσίου εσόδου του αιτουμένου από την καθ' ης η ανακοπή ποσού της εγγύησης, οπότε δεν έχει χωρήσει καμία υποκατάσταση αυτού στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της εναγομένης εκ της επίδικης τραπεζικής σύμβασης. Συγκεκριμένα, η ανακόπτουσα δεν προσκομίζει έγγραφο της Δ/σης Κίνησης Κεφαλαίων Εγγυήσεων Δανείων και Αξιών (25η Διεύθυνση του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους) ότι η πιστώτρια τράπεζα ενήργησε για την ολοκλήρωση της προβλεπόμενης διαδικασίας προς βεβαίωση της οφειλής και του ύψους αυτής της οφειλέτριας ανακόπτουσας και διαβίβασε στη συνέχεια το σχετικό φάκελο στην αρμόδια Δ.Ο.Υ., ώστε από την τελευταία να βεβαιωθεί η εν λόγω οφειλή και το ύψος αυτής λόγω κατάπτωσης της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9 της επίδικης σύμβασης σε περίπτωση καθυστέρησης εξόφλησης

οποιοσδήποτε οφειλής του δανείου μετά την παρέλευση τριών μηνών από τη λήξη εκάστης, προκειμένου να υποκατασταθεί το τελευταίο στα δικαιώματα της καθ' ης τράπεζας, ώστε να ακολουθήσει η πληρωμή αυτής, ενώ η καθ' ης νομιμοποιείται ενεργητικά, παρά τις περί αντιθέτου αιτιάσεις της ανακόπτουσας, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ανωτέρω νομική σκέψη, αφού η βεβαίωση του οφειλομένου εκ του δανείου ποσού στη Δ.Ο.Υ. αποτελεί προϋπόθεση, ώστε να αξιωθεί το εν λόγω ποσό από το Ελληνικό Δημόσιο - εγγυητή και να καταπέσουν οι εγγυήσεις του δημοσίου, ώστε να μπορεί να γίνει λόγος για υποκατάσταση αυτού στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της καθ' ης τράπεζας, περίπτωση που δεν συντρέχει εν προκειμένω. Άλλωστε, η έλλειψη βεβαίωσης των οφειλομένων ποσών στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. δεν στερεί από την καθ' ης η ανακοπή- δανειοδότη την ενεργητική νομιμοποίησή της για την έκδοση διαταγής πληρωμής προς υπεράσπιση των δικαιωμάτων της, η οποία εξακολουθεί να είναι φορέας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων από τη σύμβαση δανείου και εξακολουθεί να μπορεί να στραφεί ως δανειοδότη κατά της πρωτοφειλέτριας- ανακόπτουσας, χωρίς να είναι υποχρεωμένη από καμία διάταξη να στραφεί πρώτα κατά του εγγυητή Ελληνικού Δημοσίου. Επομένως, ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι απορριπτέος και ως ουσιαστικά αβάσιμος.

7. Με τον έβδομο λόγο της ανακοπής ζητείται η ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής για τον λόγο ότι η ενσωματωμένη σ' αυτήν απαίτηση της καθ' ης τυγχάνει αμφισβητούμενη ως προς το πραγματικό της ύψος και μη εκκαθαρισμένη, επειδή στον όρο 9 της δανειακής σύμβασης ορίζεται τόκος υπερημερίας με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο του δανείου προσαυξημένο κατά 2,5 εκατοστιαίες μονάδες, ενώ με τις ΥΑ υπ' αρ. 96629/6295/2003 (ΦΕΚ Β 560/2003) και 14979/2004 (ΦΕΚ Β 1510/2004) ορίζεται ότι το συμβατικό επιτόκιο βαρύνονται με επιτόκιο ίσο προς αυτό των εντόκων γραμματίων του Δημοσίου δωδεκάμηνης διάρκειας της εκάστοτε τελευταίας έκδοσης, που χρονικά προηγείται της έναρξης κάθε περιόδου εκτοκισμού των δανείων, προσαυξημένο κατά 2,2 εκατοστιαίες μονάδες, χωρίς άλλη προσαύξηση για προμήθεια, κ.λπ., επιδοτούμενο, ομοίως για τον λόγο ότι δεν προκύπτει η διακοπή της επιδότησης του επιτοκίου από το Δημόσιο. Ο λόγος αυτός τυγχάνει αφενός αόριστος ως προς την σύνδεση του οφειλομένου ποσού με την τυχόν διακοπή της επιδότησης επιτοκίου, καθώς

στην ανακοπτόμενη διαταγή δεν αναφέρονται ποσά τόκων, που προκύπτουν από το συμβατικό επιτόκιο, παρά μόνον ποσά τόκων υπερημερίας για καθυστερούμενες δόσεις κατά τον ως άνω όρο 9§1 της σύμβασης, αφετέρου μη νόμιμος κατά τις διατάξεις των ως άνω υπουργικών αποφάσεων καθώς αυτές (άρθρο 4§9 της ΥΑ 96629/6295/2003 και 4§10 ΥΑ 14979/2004) ορίζουν το συμβατικό επιτόκιο σε ύψος επιτοκίου έντοκων γραμματίων προσαυξημένο κατά 2,2% και δεν αφορούν το επιτόκιο υπερημερίας που ορίζει ο ως άνω όρος 9§1 της δανειακής σύμβασης. Συνεπώς και ο λόγος αυτός τυχάνει απορριπτέος.

8. Με τον όγδοο λόγο της ανακοπής η ανακοπτόμενη προσβάλλεται διότι η απαίτηση που ενσωματώνει τυχάνει μη βέβαιη και εκκαθαρισμένη διότι δεν αναφέρει ειδικά τις ανεξόφλητες δόσεις, την τελευταία ληξιπρόθεσμη δόση και τις βεβαιωθείσες στην Δ.Ο.Υ. δόσεις. Ο λόγος αυτός που επαναλαμβάνει ισχυρισμούς που προβλήθηκαν με τον δεύτερο λόγο τυχάνει ομοίως απορριπτέος ως αόριστος κατά τα εκεί εκτεθέντα.

9. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. 2 του ν. 4224/2013 θεσπίστηκε για τη διαχείριση των μη εξυπηρετούμενων δανείων ιδιωτών και επιχειρήσεων από την Τράπεζα της Ελλάδος («ΤτΕ») με την απόφαση της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων (ΦΕΚ Β 2289/27.8.2014) («ΕΠΑΘ 116/25.8.2014» ή «Κώδικας») ο Κώδικας Δεοντολογίας, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την 31.12.2014 και έχει ήδη τροποποιηθεί και αναθεωρηθεί με αντίστοιχες αποφάσεις της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος με αριθμούς 129/2/16.2.2015 (ΦΕΚ Β' 486/31.3.2015), 148/10/5.10.2015 (ΦΕΚ Β' 2219/15.10.2015) και 195/1/29.07.2016 (ΦΕΚ Β' 2376/02.08.2016) της Επιτροπής Πιστωτικών και Ασφαλιστικών Θεμάτων της Τράπεζας της Ελλάδος. Βασική υποχρέωση που συνεπάγεται η εφαρμογή του Κώδικα αποτελεί η τήρηση των διαδικασιών του, πριν την τυχόν καταγγελία της οικείας πιστωτικής σύμβασης.

Με τον ένατο λόγο της ανακοπής η ανακοπτούσα βάλλει κατά της επίδικης διαταγής πληρωμής για τον λόγο ότι η καθ' ης τραπεζική εταιρία ενεργεί κατά παράβαση του τροποποιημένου κατά ν. 4224/2013 Κώδικα Τραπεζικής Δεοντολογίας («ΕΠΑΘ 116/25.8.2014»), διότι δεν ακολουθήθηκε η προβλεπόμενη διαδικασία επίλυσης καθυστερήσεων (ΔΕΚ) πριν την επιδίωξη αναγκαστικής είσπραξης της ένδικης απαίτησης, ούτε μάλιστα έναντι

του επέχοντος θέση εγγυητή Ελληνικού Δημοσίου. Ο λόγος αυτός τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος καθόσον η τήρηση της ΔΕΚ κατά τον ως άνω Κώδικα αφορά περιπτώσεις καταγγελίας δανειακής σύμβασης (και στην περίπτωση αυτή βέβαια η μη τήρησή της δεν δύναται να επιφέρει κατά την ΑΚ 174 αυτοδίκαιη ακυρότητα της πραγματοποιηθείσας καταγγελίας από τον πιστωτή), που εν προκειμένω δεν έλαβε χώρα, αντίθετα η καθ' ης με την έκδοση της ανακοπτόμενης επεδίωξε την είσπραξη των ληξιπρόθεσμων απαιτήσεων και μόνον ως είχε δικαίωμα από την επίδικη σύμβαση (όρος 9), ενώ ομοίως μη νόμιμα προβάλλεται και όσον αφορά τήρηση ΔΕΚ έναντι του Δημοσίου, λόγω έλλειψης σε κάθε περίπτωση έννομου συμφέροντος της ανακόπτουσας κατ' άρθρο 68 ΚΠολΔ.

10. Με τον δέκατο λόγο της ανακοπής, κατά την δέουσα εκτίμηση του περιεχομένου του, σύμφωνα με τον οποίο, η επίδικη διαταγή πληρωμής, εκδόθηκε κατά παράβαση της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ σε συνδυασμό με το πνεύμα του άρθρου 3 του ν. 2790/2000 για την στεγαστική αποκατάσταση παλιννοστούντων, για τον λόγο ότι α. η επί χρόνια παγιωθείσα κατάσταση, με την παράλειψη διεκδίκησης της επίδικης οφειλής από την καθ' ης, της προκάλεσε εύλογα την πεποίθηση ότι η τελευταία, δεν θα διεκδικήσει από την ανακόπτουσα τα οφειλόμενα και επιπλέον, η υπό κρίση διαταγή πληρωμής, που εκδόθηκε αιφνιδιαστικά, της προκάλεσε έντονες οικονομικές πιέσεις, αφού προέρχεται από ευαίσθητη κοινωνικά και οικονομικά ομάδα, οικογένειας παλιννοστούντων ομογενών ελλήνων και βρίσκεται σε δεινή οικονομική θέση όπως περιγράφεται ιδιαίτερα στην ανακοπή, β. η καθ' ης επέλεξε να στραφεί εις βάρος της ανακόπτουσας για την διεκδίκηση της απαίτησής της και όχι εις βάρος του υπέρ αυτής εγγυηθέντος Ελληνικού Δημοσίου. Ο λόγος αυτός τυγχάνει απορριπτέος ως μη νόμιμος διότι, τα πραγματικά περιστατικά, που εκθέτει η ανακόπτουσα προς θεμελίωση των συγκεκριμένων λόγων ανακοπής και αληθή υποτιθέμενα, δεν αρκούν για να ανάγουν το δικαίωμα της καθ' ης να εισπράξει την απαίτησή της, ως αντικείμενο στα χρηστά ήθη και στον κοινωνικοοικονομικό σκοπό του δικαιώματος. Ειδικότερα, για την θεμελίωση της ένστασης – εν προκειμένω του λόγου ανακοπής – που απορρέει από την διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, δεν αρκεί μόνη η αδράνεια της καθ' ης να ασκήσει επί μακρό χρόνο το δικαίωμά της, ούτε μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και

μεγάλη, στην ανακόπτουσα, παρά μόνο αν τούτο μπορεί να συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, επίκληση των οποίων εν προκειμένω δεν γίνεται (ΟΛ.ΑΠ 8/2001, ΕλλΔνη 2002.382, ΑΠ 37/2013, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επιπλέον, το γεγονός ότι η καθ' ης επέλεξε να επιδιώξει την καταβολή της απαίτησής της, από την ίδια την ανακόπτουσα πρωτοφειλέτιδα και όχι από το Ελληνικό Δημόσιο, που είχε συμβληθεί στην επίδικη σύμβαση, με την ιδιότητα του εγγυητή, σε καμία περίπτωση δεν είναι ικανό για να ανάγει το σχετικό δικαίωμα της τελευταίας (της καθ' ης) ως αντίθετο στην εν λόγω διάταξη του άρθρου 281 ΑΚ, αφού καθίσταται νόμιμο δικαίωμα και επιλογή της τελευταίας (της καθ' ης) το από ποιον θα επιλέξει να εισπράξει την απαίτησή της, από τους ευθυνόμενους, οφειλέτη και εγγυητή, απέναντί της, εις ολόκληρον.

11. Κατά τη διάταξη του άρθρου 249 ΑΚ, εφόσον δεν ορίζεται διαφορετικά οι αξιώσεις παραγράφονται σε είκοσι χρόνια. Στη γενική δε αυτή εικοσαετή παραγραφή υπόκεινται και οι αξιώσεις από δάνειο (ΑΚ 806). Ωστόσο, κατά τις διατάξεις των άρθρων 250 αρ. 15 και 253 ΑΚ, ο χρόνος παραγραφής των τόκων και των χρεωλύτρων είναι πενταετής και αρχίζει από τη λήξη του έτους, μέσα στο οποίο γεννήθηκε η αξίωση και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη. Χρεώλυτρο, κατά την έννοια του πρώτου των άρθρων τούτων, είναι το αποδιδόμενο μέρος του οφειλόμενου κεφαλαίου, το οποίο καταβάλλεται, είτε κεχωρισμένως, είτε κατόπιν αθροίσεως και των τόκων, οπότε σχηματίζεται το τοκοχρεώλυτρο. Όταν ο δανειστής έχει το δικαίωμα, σύμφωνα με τους όρους της δανειακής συμβάσεως, να την καταγγείλει προώρως αν δεν πληρωθούν οι δόσεις, τότε όλες οι οφειλόμενες περιοδικές εκ του δανείου δόσεις, αφορώσες χρεώλυτρο ή τοκοχρεώλυτρο ή τόκο, γίνονται απαιτητές. Με την καταγγελία η σύμβαση του δανείου λύεται και επομένως ενεργοποιείται ο συμβατικός όρος, που παρέχει στο δανειστή το δικαίωμα να αξιώσει την άμεση πληρωμή από τον οφειλέτη ολοκλήρου του οφειλομένου κεφαλαίου, καθώς και τους τόκους υπερημερίας από την καταγγελία. Το δάνειο συνεπώς είναι τοκοχρεωλυτικό, με την έννοια ότι έχει συνομολογηθεί η εξόφλησή του δια καταβολής είτε χρεωλύτρων και τόκων κεχωρισμένως, είτε ενιαίων τοκοχρεωλύτρων, υπό την αίρεση της εμπρόθεσμης και προσήκουσας καταβολής των δόσεων. Μόνον, όμως, όταν δεν τηρηθούν οι όροι της εμπρόθεσμης και προσήκουσας καταβολής των δόσεων και καταγγελθεί γι' αυτόν τον λόγο το δάνειο, δεν οφείλονται πλέον

δόσεις, αλλά ολόκληρο το μέχρι τότε ανεξόφλητο κεφάλαιο, η δε αξίωση του δανειστή προς απόδοση του δανείου υπόκειται πλέον στη συνήθη εικοσαετή παραγραφή. Εάν αντιθέτως δεν γίνει καταγγελία, η αξίωση για καθεμία των περιοδικών δόσεων, η οποία διατηρεί την αυθυπαρξία της, υπόκειται στην πενταετή παραγραφή (ΑΠ 253/2021, Μον.Εφ.Πατρ. 65/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Με τον ενδέκατο λόγο της ανακοπής, η ανακόπτουσα διατείνεται ότι εφόσον ουδέποτε έλαβε χώρα καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης, η αξίωση της καθ' ης για καταβολή των επίδικων περιοδικών τοκοχρεολυτικών δόσεων, που διατηρούν την αυθυπαρξία τους, έχει παραγραφεί, λόγω παρέλευσης πενταετίας από το χρόνο καταβολής των δόσεων, για τους λόγους και με τον τρόπο που αναλυτικά ιστορεί. Ο λόγος αυτός της ανακοπής είναι ορισμένος και νόμιμος, στηριζόμενος στις διατάξεις που εκτίθενται στην ως άνω νομική σκέψη και πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά του.

Από όλα τα έγγραφα, που νόμιμα οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα εξής: Δυνάμει της υπ' αριθ. 4099500586/19-7-2005 δανειακής σύμβασης, που καταρτίσθηκε μεταξύ των διαδίκων στην Ξάνθη, χορηγήθηκε στην ανακόπτουσα δάνειο ποσού 39.000 ευρώ για «αγορά α' κατοικίας», με συνολική διάρκεια 22 έτη, εξοφλούμενο σε σαράντα εξαμηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις με έναρξη καταβολής την 10-10-2007, υπό την εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου. Σύμφωνα με το άρθρο 3 της σύμβασης, συμφωνήθηκε ότι το δάνειο θα εκτοκίζεται με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο των εντόκων γραμματίων του Ελληνικού Δημοσίου δωδεκάμηνης διάρκειας της τελευταίας έκδοσης πριν από την έναρξη κάθε περιόδου εκτοκισμού, προσαυξημένο κατά 2,2 εκατοστιαίες μονάδες και επιδοτούμενο από το Ελληνικό Δημόσιο κατά ποσοστό 100%. Περαιτέρω, συμφωνήθηκε ρητά μεταξύ των διαδίκων, κατ' άρθρο 9 της σύμβασης, ότι σε περίπτωση ολικής ή μερικής καθυστέρησης κάποιας δόσης του δανείου ή τόκων ή και εξόδων και λοιπών επιβαρύνσεων, ο δανειζόμενος οφείλει στην τράπεζα από την ημέρα της καθυστέρησης και χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε ειδοποίηση του επί των ποσών που καθυστερεί, αντί του τόκου του άρθρου 3 της σύμβασης, τόκο υπερημερίας, ο οποίος συμφωνείται κατά δύο και μισή εκατοστιαίες μονάδες μεγαλύτερος του υπό του άρθρου 3 οριζόμενου επιτοκίου. Οι καθυστερήσεις μετά από 3 μήνες βεβαιώνονται στην αρμόδια για

το χρηματοδοτούμενο ακίνητο Δ.Ο.Υ. Εφόσον δε οφείλονται περισσότερες από πέντε ληξιπρόθεσμες εξαμηνιαίες δόσεις η επιδότηση διακόπτεται οριστικά, ο δε οφειλέτης βαρύνεται με ολόκληρο το επιτόκιο του άρθρου 3. Στην παραπάνω περίπτωση η τράπεζα δικαιούται είτε να επιδιώξει την είσπραξη των καθυστερούμενων ποσών, είτε, αφού καταγγείλει τη σύμβαση του δανείου και το κηρύξει αμέσως ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, να αξιώσει την εξόφληση ολόκληρου του ανεξόφλητου ποσού του κεφαλαίου με τους τόκους και τις λοιπές επιβαρύνσεις. Για τη λογιστική εξυπηρέτηση και παρακολούθηση του δανείου τηρήθηκε ο με αριθμό

λογαριασμός, ο οποίος κινήθηκε, όπως προκύπτει από το απόσπασμα του λογαριασμού αυτού που έχει εξαχθεί από τα νόμιμα τηρούμενα με μηχανογραφικό σύστημα βιβλία της καθ' ης τράπεζας στη μνήμη του ηλεκτρονικού υπολογιστή της και το οποίο απόσπασμα αποτελούσε κατά ρητή συμφωνία των συμβαλλομένων (άρθρο 10 της σύμβασης) πλήρη απόδειξη της απαίτησης της καθ' ης, όπως επίσης και ο υπ' αριθ. 05 λογαριασμός παρακολούθησης των απαιτήσεων κατά του Ελληνικού Δημοσίου. Στο πλαίσιο της ανωτέρω συμβάσεως τα ληξιπρόθεσμα κονδύλια του δανειακού λογαριασμού, κάθε εξάμηνο, από την ημερομηνία εκταμίευσης μέχρι και τις 11-1-2021, μεταφέρονταν στον με αριθμό

λογαριασμό παρακολούθησης των απαιτήσεων κατά του Ελληνικού Δημοσίου προκειμένου να ακολουθήσει υποβολή αιτήματος της καθ' ης εις βάρος του τελευταίου για τις εγγυημένες από αυτό απαιτήσεις. Ο ως άνω δανειακός με αρ. λογαριασμός εμφάνιζε στις 11-1-2021, ληξιπρόθεσμο υπόλοιπο ύψους 21.897,47 ευρώ, που περιλαμβάνει ποσό 21.450 ευρώ για ληξιπρόθεσμα χρεολύσια και 447,47 ευρώ τόκους υπερημερίας, ενώ έξοδα και τόκοι κεφαλαίου αντιστοιχούσαν σε μηδενικό ποσό. Εξαιτίας δε της ανωτέρω ληξιπρόθεσμης οφειλής της ανακόπτουσας και προς είσπραξη αυτής, η καθ' ης εξέδωσε εις βάρος του τελευταίου, την επίδικη διαταγή πληρωμής. Στην προκειμένη περίπτωση, η ανακόπτουσα ισχυρίζεται ότι όλες οι τοκοχρεωλυτικές δόσεις έχουν υποπέσει στην κατ' άρθρο 250 περ. 15 ΑΚ, πενταετή παραγραφή. Πράγματι, η υπό κρίση δανειακή σύμβαση ουδέποτε καταγγέλθηκε από την καθ' ης, με αποτέλεσμα, όλες οι τοκοχρεωλυτικές δόσεις του επίδικου δανείου να διατηρούν την αυτοτέλειά τους και συνεπώς, μέρος από τις αναφερόμενες ως άνω δόσεις, στον προκείμενο λόγο της

κρινομένης ανακοπής, οι οποίες καταλογίσθηκαν στους επίδικους λογαριασμούς έως την 31-12-2015 (κατά 253 ΑΚ) να έχουν υποπέσει σε παραγραφή. Ειδικότερα, οι καταβλητέες ως άνω έντεκα χρεωλυτικές δόσεις από 10-7-2010 έως και 10-7-2015, εκ συνολικού ποσού 10.976,72 ευρώ έχουν υποπέσει στην πενταετή παραγραφή του άρθρου 250 περ. 15 ΑΚ και πρέπει, ως προς το συγκεκριμένο αυτό ποσό – δοθέντος ότι η ακυρότητα μέρους της διαταγής πληρωμής, δεν επιφέρει την ακυρότητα του συνόλου αυτής, να γίνει δεκτός ο υπό κρίση λόγος ανακοπής κατά το μέρος αυτό, ήτοι για ποσό ύψους 10.976,72 ευρώ, από το ποσό των 21.897,47 ευρώ, των ληξιπρόθεσμων χρεολυσίων που φέρονται απαιτητά κατά την επίδικη διαταγή πληρωμής, η τελευταία να ακυρωθεί.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, μη απομένοντος άλλου λόγου ανακοπής προς εξέταση, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή αυτή, και κατ' ουσία βάσιμος ο ενδέκατος λόγος, να ακυρωθεί εν μέρει η επίδικη διαταγή πληρωμής, ως προς το ποσό των 10.976,72 ευρώ των ληξιπρόθεσμων χρεολυσίων καταλογισθέντων έως την 31-12-2015, που συνιστά μέρος του ποσού των 21.897,47 ευρώ, και να επικυρωθεί για τα λοιπά αναφερόμενα σε αυτή (την διαταγή πληρωμής) ποσά, απορριπτομένων των λοιπών λόγων ανακοπής στο σύνολό τους. Τα δικαστικά έξοδα της ανακόπτουσας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ' ης η ανακοπή, κατά το μέρος της ήττας της, κατόπιν σχετικού αιτήματος αυτής (άρθρα 176 και 191 §2 ΚΠολΔ) κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την ανακοπή.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατ' ουσία τον ενδέκατο λόγο αυτής και απορρίπτει τους λοιπούς.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ εν μέρει τη με αριθμό 436/2021 Διαταγή Πληρωμής της Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου και την παρά πόδας αυτής από 20-7-2021 επιταγή προς πληρωμή, ως προς το ποσό των δέκα χιλιάδων εννιακοσίων εβδομήντα έξι ευρώ και εβδομήντα δύο λεπτών (10.976,72€), που αφορά τα ληξιπρόθεσμα χρεολύσια έως 31-12-2015 και τόκους υπερημερίας εκάστης ληξιπρόθεσμης δόσης έως τότε και συνιστά μέρος του ποσού του κεφαλαίου της απαίτηση εξ είκοσι μίας χιλιάδων οκτακοσίων ενενήντα επτά ευρώ και

σαράντα επτά λεπτών (21.897,47€) ευρώ.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ κατά τα λοιπά ως προς το λοιπό ποσό κεφαλαίου απαίτησης, ήτοι των ληξιπρόθεσμων χρεολυσίων από 1-1-2016, ύψους δέκα χιλιάδων εννιακοσίων είκοσι ευρώ και εβδομήντα πέντε λεπτών (10.920,75) την ως άνω με αριθμό 436/2021 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ξάνθης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ' ης στην καταβολή μέρους των δικαστικών εξόδων της ανακόπτουσας, το οποίο ορίζει στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Ξάνθη, στις 31 Μαΐου 2023.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

